

**"לך אל החברה מאשה, ראה את חריצותה
וחזור שנית..."**

מאשה ניטר - לפני היותה אם, רעיה, סבתא,
חברה, הייתה חרוצה חרוצה. כלול, במחסן,
בלוג - בכל מקום הייתה העבודה חוד החנית
של חייה.

אחר-כך באה המשפחה שעליה הייתה כל
גאוותה - יזהר הבכור ז"ל, עם אשתו תבלייא
והילדים. אחר-כך באה חנה עם בעלה וילדיה
ונכדיה, ואח"כ באה רחל עם ילדיה ונכדיה
ובעלה ז"ל, ואחר-כך היו החברים באשדות,
החברות - ובעיקר הכל דרך העבודה.

הייתה עומדת מול איש שיחה, מישירה מבט,
פורכת את כפתורי חולצתו, כמבקשת להגיע
ללב, שיקשיבו לה, שידעו שאפשר הכל
לעשות גם עם המון שעות בעבודה, ביצירה
ששמה הקדוש הוא - הקיבוץ. הבית באשדות
יעקב.

את מאשה הכרתי דרך דרורה, אחותי ז"ל,
שהייתה משבחת אותה ומספרת עליה כאשה
חזקה עם גב חזק, כפות ידיים אוספות ביצים
ומטפלות באפרוחים.

אחר-כך דרך סיפוריה של מאשה על הצלחות
בניה ובנותיה, נכדיה, נכדותיה ונינים, כן,
נינים.

מאשה שפרשה משביל העבודה בשביל לנוח -
מנוחת עולם, הייתה כמעט בת 88 שזה ח"פ
בגימטריה - חפה מכל חטא, שלמה עם עצמה
ועם דרך חייה -

הלכה לשכון בעולם בורא עולם וגם שם
מחכים לך - לה, לאשה חרוצה חרוצה.
באהבת המשפחה תנוחמו.

שרהליה שרון

